

◆ L'HORA NOVA ◆

Un paper... no massa galdós

Per mitjà dels gràfics de la premsa diària hom ha pogut constatar l'estraperlada més gran i ridícula. Els facciosos, a falta de pessetes, han llençat a la circulació diferents sèries de paper moneda.

L'estampat d'aquest paper acaba de posar en evidència que els qui l'avalen no són altres que els fermes puntals de la religió catòlica. Es veu que quan ha arribat l'hora d'haver d'afuixar pessetes han dit: si, però abans de sembrar volem collir, o sigui primer recaptarem totes les pessetes, de grat o a la força, de tot el territori ocupat per les nostres forces, deixarem esgotades les caixes del contribuent i un cop el diner sigui al nostre poder a la tropa la pagarem amb paper avalat «Por la Agencia Católica de información».

En el moment actual no sabem l'efecte que hauran fet als qui combaten a primera fila; sembla però que poca gràcia els ha de fer, com tampoc en deu fer en el petit comerç. Emplenarà la seva caixa d'aquest crèdit en espera de demà que la cosa sigui resolta, per a poder empaperar les seves habitacions, ja que per altra cosa no servirà. Podran fer com Alemanya que durant la guerra pagava en marcs i corones, que més tard no serviren de res.

El traçat d'aquest nou paper deixa entreveure que no és pas dibuixat de cap republicà. Els catòlics podran estar contents d'adquirir-ne, tota vegada que de creus no n'hi manquen.

L'església n'és mestre d'aquestes coses; fa ja una colla de segles, que el govern espanyol, quan la guerra dels creuats, tingué de recórrer a les caixes clericals, i aquestes caixes varen ésser buidades per poder pagar el deute guerrer.

Per cobrar se el rèdit del deute que l'Estat havia contret, sol·licitaren autorització per a publicar la Butlla de la Santa Creuada. Aquest paper que fou publicat amb autorització del govern espanyol, permetia poder menjar carn els divendres no compresos a la quaresma, i en l'hora de la mort, era un gran reconstituent per a passar a millor vida.

En el nostre país, ja apenes es comprava. Per això ara cerquen un nou mitjà de fer pagar als seus devots els sacrificis de guerra.

L'afer si no és bo, es distret. — R. F.

La reraguarda, exèrcit positiu per al triomf

Una reraguarda desorganitzada ens portaria irremissiblement la derrota. La guerra es guanya no solament amb un equip enorme de valents lluitadors situats a les línies de foc, com abans succeïa, en èpoques pretèrites, quan la «civilització» no havia assolit el grau que té ara. Avui, per la guerra, és indispensable que les fonts de producció no parin. Quan aquestes fallen, falla tot. Si aquestes progressen, progressa la combativitat de les forces que en depenen.

En tota guerra moderna hi han dos fronts — el combatiu i el productiu —. En la que estem sostenint, que té per escenari les terres espanyoles, aquests fronts resten més visibles, per la relació estreta que hi ha entre un i altre. Tot el del front va lligat amb l'acció nostra de la reraguarda. Tot el d'ací resta unit amb la finalitat directa que persegueixen les línies humanes de les avançades.

Tothom s'hauria de donar compte de la importància que té i del què significa el conjunt de la nostra reraguarda. Res tan agradable ni tan vigoritzant per als nostres milicians, que el saber l'ànima importantíssima de la victòria sentida per la gran multitud antifeixista que tenen al darrera. Res tan agradable ni tan vigoritzant per ells que sentir i palpar l'ajut ininterromput de l'enorme massa treballadora que viu atenta i disposta a tot pel fet comú. Res tan agradable ni tan vigoritzant que les noves de lleialtat i ferma que els arriben amb assiduitat.

Seria cosa pueril negar que en la reraguarda hi ha organització. Ho seria també, però, si diguéssim que en tots els seus indrets la perfecció hi sura. Precisament per això, perquè en algun lloc aïllat la nota d'imperfeció s'ha fet remarcable, cal una súplica a tots, continuada si cal a cada moment, amb el fi de què sigui reconegut l'error gravíssim que es comet, en les hores del present, quan estem en la plenitud del gran plet. La cosa és urgent, i per ella calen — i més que tot precisen — rectificacions plenes i immediates.

Després d'algunes setmanes de constituït, a Catalunya, un Govern compost pels representants de totes les organitzacions antifeixistes del poble català, encara hom veu qualque oasi que consisteix en la no acceptació dels seus determinis, en continuar-se establint i fent valer autoritats i acords que es contradueixen del tot amb els que emanen del primer organisme governamental del nostre poble. Repugnants i inadmissibles són aquesta mena de casos que per dissort es vénen registrant encara avui, en els moments més àlgids de la guerra.

De cap manera poden admetre's ara provatures d'ordre social que s'apartin de la línia traçada, pel Govern. L'actitud a prendre en tot moment, és clara i fàcil: obediència. La guerra ha d'ésser exterminada. Nosaltres, els treballadors, el que formen part del gran conjunt de proletaris de l'Univers, no en volem de guerres. Som homes que estimem, que sabem el què és la família i el que són els fills, perquè ens ha costat el mantenir-los i perquè els hem vist néixer i créixer en el curs dels nostres dies de treball. Per damunt de tot, tenim un alt concepte humà de la vida.

Peró, per abatre la guerra, la nostra, la que està encesa a Espanya, hem d'admètre-la virilment, amb l'arma al davant, apuntada en la llunyania i alerta sempre. Hem d'admètre-la tal com es presenta, crua i desagradable, plena d'horrors i de malestars. Perquè ella — la guerra — quedi estrangulada, el nostre afany ha d'ésser comú en tots dos fronts. Així l'empenta tindrà tota l'efectivitat que requereix el gran abast que ha pres suara la guerra que ens han declarat, a casa nostra mateix, els feixistes espanyols i estrangers.